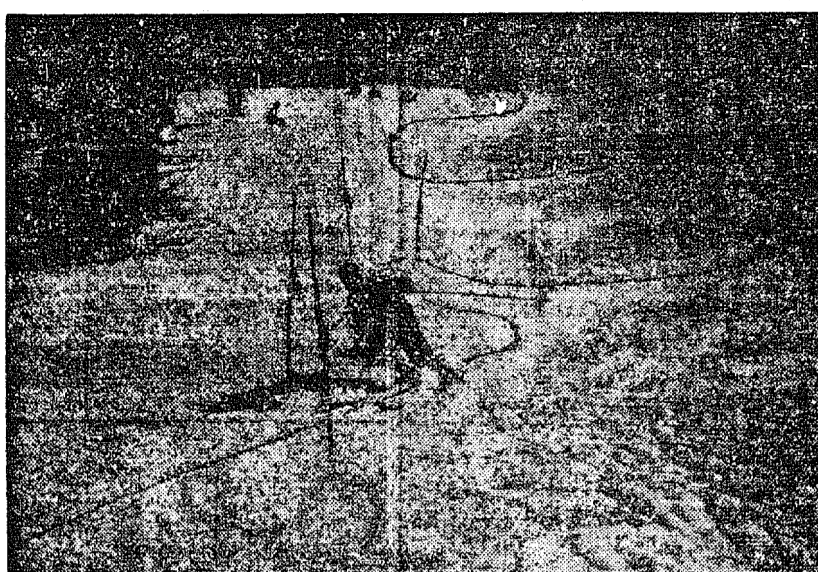

Slalomlöparens väg genom portarna.

Slalom

Slalom — föregångaren till kombinerade tävlingen. - Hur slalombanor anläggs. - Träning och utrustning. - Slalomlöping distanserar backtävlingen? - En lektion i slalom teknik.

Av kapten GUNNAR DYHLÉN.

»Intet nytt under solen». Detta kan även sägas om slalomporten, som nu blivit så populär överallt där man idkar skidsport. För många är nog ordet »slalom» en nyhet liksom sporten själv, och betydelsen av det samma är likaledes tämligen ökad för den stora allmänheten.

Ordet är norskt. »Sla» betyder slutning och »lom» löpa. Slalom skulle sålunda rätt och slätt kunna översättas med utförlöping. Den egentliga innebörden är emellertid den att löparen ej får gå rakt utför slutningen, utan i bägar, d. v. s. så som man passerar en med hinder (skogbeväxning) uppfylld slutning.

För 50—60 år sedan var slalomlöpingen en tävlingsform i Norge. Man hoppade i stup och löpte dessutom en slalom utför en slutning. Denna slalom var ej så invecklad som våra dagars, utan bestod uti att man passerade mellan två å tre hinderportar så placerade, att man måste svänga för att komma igenom dem. Den nu beskrivna kombinerade tävlingen är föregångaren till vår tids kombinerade tävling i backhopp och 18 km. terränglöping. De enkla och ofta naturliga hoppbackarna utbyggdes mer och mer och utvecklades till våra dagars stora och med konst anlagda jättebackar, och slalom utvecklades till att bli en terrängbana. Själva slalommomentet försvann alldeles.

För ungefär ett 10-tal år sedan dök åter uttrycket slalom upp. Men denna gång ej i Norge, där det måhända fallit i relativ glömska, utan i Alperna, där schweizare, österriktare och engelsmän med iver ägnade sig åt utförlöpingen. Så småningom utformades tävlingsformen slalom och störtlopp, vilka numera ingå även i det olympiska tävlingsprogrammet.

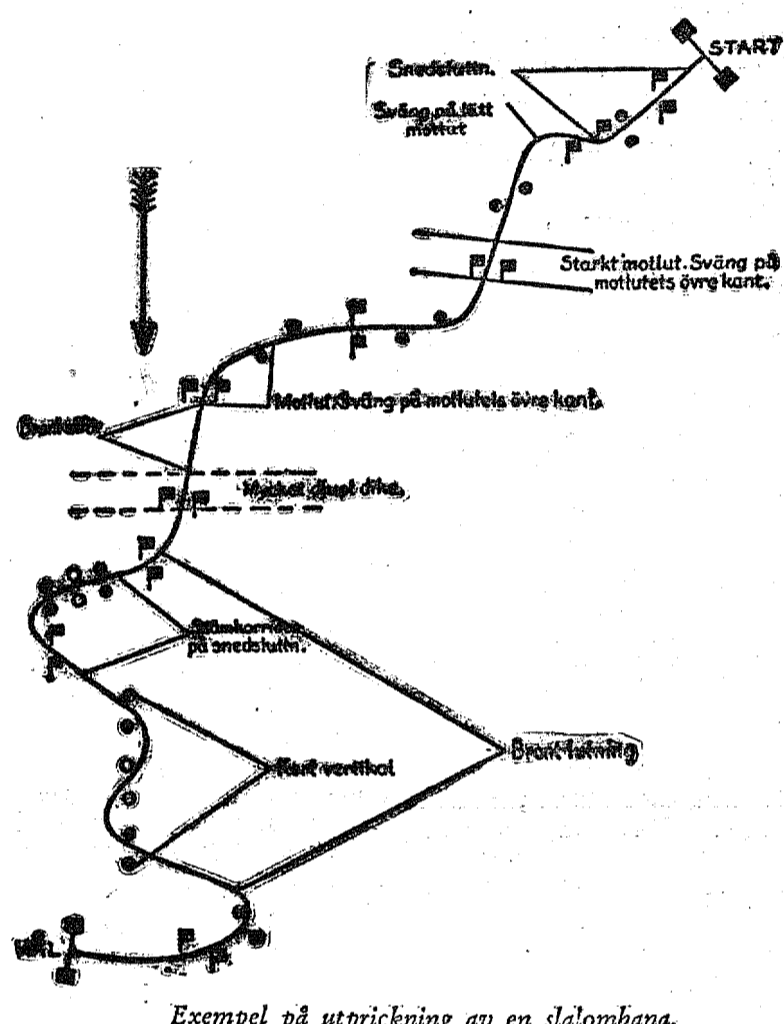
En slalomtävling äger rum på en 500—700 m. lång tävlingssträcka med ett fall av omkring 150 m på vilken ett växlande antal flaggportar markerar löpsträckan. Slalom är ett prov på skidteknik. Störtloppet karakteriseras av krav på stäsäkerhet i mycket hög fart. Banan är ca 5 km. och höjdskillnaden 1,000 m. I störtloppet gäller det att på kortaste tid löpa från start till mål å i stort sett valfri väg. De ovan angivna uppgifterna på längder och höjdskillnader brukas tillämpas för internationella tävlingar. Svårigheter att finna lämplig terräng tvingar givetvis till andra mått.

Slalom och störtlopp i Norden.

I Sverige känna vi redan tidigt till störtloppet från Åreskutan. Slalom däremot började tillämpas först år 1931, då den första lilla slalombacken röjdes av Skidfrämjandet i Storlien. De följande åren präglas av stegrat intresse för denna nya art av skidlöping, den vinner mer och mer terräng och 1934 äro de första barnorna av internationella mått färdiga, den ena på Skurdalshöjden i Storlien, och den andra på Östberget i Östersund. Förna vintern höllos de första tävlingarna, vilka gingo av stapeln i Östersund. Den första internationella tävlingen ägde rum i Storlien på Marie Bebdalsedag 1935, en dag som hädanefter blir Storliens slalomdag. Under vintervintern 1935 fortsatte Skidfrämjandets vid nyåret bildade slalomklubb tränings- och tävlingsverksamheten i Riksgränsen. Även i Åre blev det så småningom fart på slalomintresset, och detta för-

och

störtlopp.

Exempel på utprickning av en slalom-bana.

de även med sig förnyat intresse för störtloppet. År 1935 kan betraktas såsom genombrottsår för slalom i Sverige. Vad som i hög grad bidragit här till äro de friska erfarenheter, som Rinfors och Bergman efter studier och träning i St Anton medförde hem.

Sommaren 1935 röjdes den andra slalombanan i Sverige, och samtidigt anordnades i Filipstad genom Skidfrämjandets lokalkommitté och på initiativ av ingenjör Bernhard Bergström den första större slalombacken i mellersta Sverige. Även Sollefteå, där goda möjligheter finnas för slalom, har börjat förbereda en bana invid Hallstaben.

Och överallt, där redan naturliga förutsättningar finnas för slalom, drives sporten med allt mer och mer ökat intresse.

I vårt grannland, Norge, var till att börja med den »äldre skolan» motståndare till nyheterna från Alperna, men de yngre skidlöparna som varit ute och fått smak för det nya, ha gått banbrytande fram och f. n. drives både slalom och störtlopp med stortard energi. Norrmännen ha också mycket goda förutsättningar för sporten, som ej nog kan uppskattas. Djärnheten och stäsäkerheten ha gått norrmännen i blodet, vad som återstår för att bli en god slalom- och störtloppsare är blott en mera avslipad svängteknik.

Hur slalombanor anläggs.

När frågan om slalom och utförlöping föres på tal, har man nog på många håll avfärdat det hela med att här i Sverige ha vi icke samma terrängmöjligheter som i Alperna. Det är sålunda samma gamla inställning som då det tidigare spörsmålet kom på tal, om vi skulle gå in för svårare terrängtävlingar eller ej. Då sades det allmänt att vi på grund av svårigheter att finna lämplig terräng ej borde göra tävling på detta område med norrmännen, som givetvis hade bättre terräng till förfogande. Ut-

vecklingen har emellertid visat, att de svenska skidlöparna ändå hävdar sin ställning i fråga om terränglöpningskicklighet. Två år å rad har Utterström besegrat norrmännen i den klassiska Holmenkollentävlingen. Vad har då detta visat? Jo, att talat om att vi icke ha lämplig skidterräng i rätt väsentlig grad är överdrivet. Men det har nog snarare varit så, att skidlöparna icke tillräckligt noggrant studerat de terrängmöjligheter som funnits här och var inom de olika skidcentra. Man har t. ex. svårt att förstå, varför icke sådan terräng som Sollefteå bjuder på, kan kallas för utomordentlig skidterräng, om man avser att lära sig verkligt flott terränglöping.

Vad som sålunda sagts om terränglöping och svårigheten att finna tillräckligt kuperad terräng i vårt land har, när det gäller slalom, återupprepat. Naturligtvis kunna vi icke överallt finna sådan nivåskillnad, som föreskrives beträffande tävlingar i slalom enligt de internationella bestämmelserna, men tävlingen är dock

Löjtnant Bergman i slalomlöping.

Bärningsvagn

Namnanrop "Wiklander".

144941

icke det väsentliga. Huvudsaken är, att på så många platser som möjligt, terrängen iordningställes för denna trevliga form av skidlöping. Finns det icke höjder på 150 å 200 meter, får man nöja sig med höjder på 50 meter och där ordna en slalom-bana. De senare årens snöfattiga vintrar ha i högsta grad gjort frågan om terrängens beredande för skidlöping aktuell. Har man en väl avjämnad slutning, helst med gott gräsunderlag, är det möjligt att använda den som övningsbacke även om snötäckat ligger ytterst tunt. Detsamma gäller naturligtvis även, om man vill sträcka sig så långt att man vill röja en slalom-bana.

Slalom-banan får icke utföras som en smal gata i skogen, utan den måste ha tillräcklig bredd, så att man har möjlighet att lägga själva det utprickade spåret med omväxlande svårighetsgrader. Vidare är det av största vikt att banan blir tillräckligt bred, så att man icke riskerar att tärna emot något terrängföremål. Bästa sättet att märka ut en slalom-bana är att låta en säker skidlöpare, som behärskar svängtekniken, göra upprepade utförlöpingar i den terräng där banan skall anläggas. Så småningom kommer man då underfund med den naturliga riktningen på banan.

Träning och utrustning.

Träning för slalom börjar icke i själva slalombacken utan i övningsbacken. De första grunderna lär man sig i den elementära »skidskolan», där man sålunda får öva vanlig utförlöping under balansövnningar samt grunderna till annan svängteknik. Först genom att behärska detta är man mogen för ett prov på vad man kan prestera, när utförlöpingen blir både lång och svår genom de här och var inlagda slalomportarna. Nyttja och nöje av slalom ha alla skidlöpare, antingen de använda skidorna för turiständamål eller för tävlingsändamål. Vad det senare beträffar kan en slalomlöping betraktas som en ytterst koncentrerad form av träning i terränglöping. Det gäller ju att på kortaste tid klara upp passagen genom en mängd olika hinder i en utförlöpp. Slalomlöpingen rekommenderas därför åt alla våra tävlingslöpare. Den hårda fart, varunder slalomlöping utföres, samt den mångfald gånger man måste utföra svängar i hård fart ställer givetvis stora anspråk på utrustningen. Den stora allmänheten kan mycket väl träna sig i slalom med den vanliga rejala turistutrustningen, men tävlingslöparerna måste först och främst ha ett par kraftiga, breda stälkantade skidor, ej för långa, vidare tillräckligt stadiga bindningar samt slutligen ett par kraftiga skidskor med tillräckligt hårda sulor, som medger en fast förbindelse med skidbindningarna. Då stavarna icke komma till användning som något slags broms, är det lämpligt att man förser sig med ett par lätta sådana.

En idealisk skidsport.

Ur publiksynpunkt erbjuder slalom den stora fördelen, att åskådarna kunna följa loppet så gott som från början till slut, och då loppet långt ifrån är enformigt, får åskådarna tillfälle att njuta upprepade färd- och svängsensationer. Erfarenheten från Alperna och även nu senast från

Dagens debatt.

DET SENA AVLÄMNANDET

av stora och viktiga regeringsförslag strider mot vad en föregående socialdemokratisk regering ansåg vara en god och sund ordning, framhåller St. T. på tal om tisdagens och onsdagens propositionsflod:

»Man erinrar sig, att den Sandleriska ministären vid 1926 års riksdag frivilligt begränsade propositionstiden till 50 dagar eller till den 1 mars. Två medlemmar av denna regering, hrr Schlyter och Nothin, ansågo efter sin avgång, att denna ordning med en ytterligare begränsning av propositionstiden var så välbehövlig och nödvändig, att den borde inskrivas i grundlagen. Detta ville visserligen varken konstitutionsutskottet eller kamrarna vara med om, men de hoppades livligt, att den 1926 inledda ordningen med en frivillig begränsning skulle utveckla sig till en fast praxis. Det är en ödets ironi, att den ene av dessa motionärer i år råkat ut för olyckan, att icke ens den av honom förut kritiserade 70-dagars tiden räckt till, utan han måste begagna sig av undantagsrättigheter att avlämna förslag senare. Detta synes visserligen närmast bero på överbelastningen i lagrådet, men denna sammanhänger åter med mängden av övriga alltför sent utarbetade regeringsförslag.»

Det är beklagligt, att den praxis som inleddes vid 1926 års riksdag ej kunnat fullföljas.

Om detta icke blivit möjligt, skulle det dock vara önskvärt, att propositionerna fördelades mera jämnt över hela den stadgade tiden och att icke ett så stort antal viktiga förslag som nu är fallet framlades i sista stund. För ett normalt och jämnt riksdagsarbete är ingenting viktigare än att regeringarna planlägga sin arbetsplanverksamhet på ett förnuftigt och rationellt sätt. Det kan icke gärna sägas, att vederbörande gjort detta i år, och följden blir den vanliga, att riksdagstiden förlänges och de sista veckorna bli oerhört arbetstyngda.»

FRU ELSE KLEENS BOK OM SKYDDSHEMMEN

utsattes för en delvis ganska omild kritik i ett ledartalande i Öst. Corr. »Redan fru Kleens andel i det på sin tid florerande angiveriet mot skyddshemmen väckte berättigad undran. När det nu är tillfälle till en samlad form lära känna fru Kleens uppfattning om »skyddshemmesproblemet», om hennes egen positiva insats och många, många andras minst sagt negativa insatser, vidgas denna förundran till ett uppriktigt beklagande. Skyddshemmen ha uppenbart gått förtattarinnan på nerverna, hon har icke förmått uppehålla sinnesbalansen inför denna konfrontation med verkligheten. Följden har blivit, att han ser missdådare och barnaplagare, var hon far fram, för att icke tala om att hon gripes av en djup misstro till alla »byråkrater», djupare ju högre upp på samhällsskalan de befinnas sig. Samtidigt blir hon benägen att sätta ånglavingar på sina unga vännar bland skyddshemseleverna. Humanitet är naturligtvis ett utmärkt redskap i en humanitär verksamhet, ett känsligt sinne kan åtminstone förläts hos en social arbetare, som ännu icke hunnit förhärda sig inför den allmänheten i allmänhet, men fru Kleens undersökningsrapporter eller bekännelseskrifter, vad man nu skall kalla

tävlingar i Sverige, tyder på att slalomlöpingen kommer att bli ytterst populär. Det har t. o. m. sagts på en del håll, att utförlöping och slalomlöping ur publiksynpunkt kommer att distansera backtävlingen. Även i Norge, där man för några år sedan ej ville höra talas om sådana mellan-europiska påfund som slalom och utförlöping, rasar nu en formlig slalomfeber, och detta är icke att undra på, ty den som en gång fått smak för att åka slalom han blir fullkomligt hänförd av den tjuvning, som farten och kroppsbehärskningsförmåga skänker.

Man brukar säga, att skidlöping är den svenska nationalsporten, och detta är med rätta sant, eftersom den passar både unga och gamla. Men man får icke vara alltför traditionsbunden och anse, att den svenska skidsporten skall hålla sig till urgamla former, utan den måste även följa med den nya tidens riktningar. Glädjande nog kan man säga, att slalom och utförlöping är en sport, som framför allt är lämplig för det upp- växande släktet. Denna sport är en utmärkt gymnastik på skidor och ur tävlingsynpunkt medför den ej samma vådor för ungdomen som krävande längdtävlingar. Man riskerar nämligen aldrig att bli överanstängd, vilket ju med lätthet riskeras för människokroppen, innan den hunnit ernå tillräckligt stadgad. Genom den nyligen startade Skidfrämjandets slalomklubb har även utövarna av denna sport erhållit en organisation, som, får man väl hoppas, skall sprida upplysning och propaganda om sporten samt bereda möjligheter i de flesta trakter i vårt land till sportens utövande.

SV43t

dem, äro präglade av en hjärtknipenhet på gränsen till hysteri. Det är fortfarande gott om insinuationer i fru Kleens framställning. Hon miss-tänkliggör alla, som icke kunnat dela hennes uppfattning om hur barnen skola behandlas. Möjligen vill någon därvid räkna henne till förtjänst, att hon anser också en framstående namngivne partivän vara omänsklig, därför att han ställt sig på en angräpn föreständares sida! Det är kanske icke lönt för de personer, som löpa gatlopp i fru Kleens bok, att fästa alltför stort avseende vid vad hon skriver. Norrgårdsstyret t. ex. bör vara tillfreds med upplysningen, att det slapp åtal, därför att man icke behöver skjuta på döda hökar. Men nog hör rådhusrätten i Kalmar, »samhällets egna män», göra stora ögon, när den läser författarinnans »personliga, allmänna reflexion» om Norrgårdsrättegången och om den »förunderliga honoratörensmentaliteten i lilloputtsformat», som tycks ha betydigt mycket »i oförmåga till sakligt tänkande, när detta strider mot självkänslan, i bristande sinne för proportioner och i avsaknad av fantasi». I annat sammanhang antyder författarinnan, att det nog blir en skärpt dom i nästa instans: »... det är att förmoda att denna betyngsättning vid högre rätt kommer att få ökad pregnans». Det må vara nog med dessa exempel på »opportunistnonsens», för att anlita författarinnans vokabulär.

I den mån fru Kleens agitation bidragit till att föra fram skyddshemmesfrågan till aktualitet i socialdepartementet, får man vara henne tacksam, även om man är minst sagt tveksam beträffande de former, denna propaganda tagit.

Vare med denna personliga insats huru som helst, så är den alltför känslofulla boken om »Skyddshemmen» en pinsam överdrift, som borde ha undvikits.

Grovt skoj med sjuka. För någon tid sedan i Malmö häktade handl. John Olausson, som gjort sig skyldig till bedrägeri i samband med glasögonaffärer och utprätt som undergö-rare i Sjöbotrakten, har utfört liknande manipulationer även i Blekinge. Enligt vad som blivit bekant genom vederbörande polismyndighets utredning, har Olausson lurat en 65-årig arbetare i Långsajönäs med sina glasögonaffärer. Arbetaren fick besök av Olausson, som talade om att han var ögonspecialist. Han var också undergö-rare och kunde bota alla sjukdomar, men hans tid medgav inte att han behandlade alla som besökte honom. På denna verksamhet förklarade han sig ha blivit miljonär. Plötsligt tog han arbetarens glasögon, tittade på dem och förklarade att de skadade mannens ögon, enär det fanns syra i glas. Därför rekommenderade han sina egna glasögon, och om arbetaren köpte ett par sådana, skulle Olausson »bränna in nerven i glasögonen». Arbetaren, som var fysiskt nedbruten på grund av sjukdom, trodde blint på O-lausson och köpte ett par glasögon.

Arbetaren talade också om att han led av hjärtlidande, som Olausson förklarade sig kunna »bota». Den sjuka skulle bara vira in 4 tiokronorssedlar i en linnelapp, sedan binda om den en ylletråd och sy in lappen med innehåll i huvudkudden. Därefter skulle han under 40 nätter ligga på huvudkudden, och det onda skulle vara borta. Arbetaren tog fram fyra tiokronesedlar och en linnelapp och överlämnade det till Olausson. Denne sade till honom att låsa ytterdörren, så att ingen kunde se vad de gjorde. Den sjuka följde ordinationen, och då han kom tillbaka in i rummet tog Olausson en lång ylletråd mätte med denna drnt om mannens liv och om båda handlederna, varefter han knöt tråden kring linnelappen, som han lämnat den sjuka. Denne stöppade därefter lappen i huvudkudden, som han sedan sydde samman med några styng. Olausson påpekade, »ett den sjuka inte fick tala om för nogen vad han ordinerat, ty då skulle inte medlet hjälpa.

Några dagar därefter fick emellertid arbetaren besök av en person som tyckte att han såg sjuk ut, och för denne berättade han hela historien. Detta fick Olausson reda på med påföljd att han infann sig hos arbetaren och förebrädde honom. Samtidigt lånade han 70 kr., vilka skulle betalas igen med 500 kronor som tack för hjälpen. Inga pengar kommo emellertid, den sjuka började bli misstänksam och när han undersökte tygpåsen under huvudkudden, funnos där inga tior.

Behagligt avföringsmedel.

Över 17 milj. Leo-piller sålda under år 1935. - Ask om 30 piller i 95 öre. Fås på alla apotek.

A.-B. LEO — HÄLSINGBORG